

Krzeszowski ślad hymnu UE

1 maja 2004 r. Polska wraz z 9. innymi państwami stała się członkiem Unii Europejskiej. Hymnem UE jest finałowa kantata IX Symfonii Ludwika van Beethovena do słów „Ody do radości” Fryderyka Schillera. Aranżacji muzycznej dokonał Herbert von Karajan.

Manuskrypt najszlachetniejszego dzieła Beethovena – IX Symfonii – był jedną z ozdób Biblioteki Pruskiej w Berlinie. Aby ją uchronić przed skutkami bombardowań alianckich stolicy III Rzeszy, w 1941 r. podjęto decyzję o jej ewakuacji w bezpieczne miejsce. Kilkaset skrzyń z perłami tej księżnicy złożono w zamku Książ pod Wałbrzychem. W roku 1943 została przeniesiona do klasztoru w Krzeszowie. Po zakończeniu II wojny światowej, najprawdopodobniej w lipcu 1945 r., krzeszowskie zbiory Biblioteki Pruskiej z rękopisem IX Symfonii przejęły władze polskie i w niewyjaśnionych do dziś okolicznościach ten bibliofilski skarb znalazł się w Krakowie; tam też do dziś w większości jest przechowywany.

Tak więc ponad 2 lata (1943-1945) oryginalny rękopis zapisu nutowego późniejszego hymnu UE był ukrywany w Krzeszowie!

Wielu znawców literatury widziało w osobie genialnego młodzieńca Theodora Körnera (1791-1813) następcę Fryderyka Schillera (1759-1805), największego obok Goethego poety i dramaturga niemieckiego, autora słów przyszłego hymnu UE. Ojciec Körnera był zaprzyjaźniony z Schillerem. Theodor wyrastał w atmosferze podziwu dla tego poety. Tak się złożyło, że w 1809 r. Theodor Körner jako 18-letni młodzieniec, przemierzając Karkonosze, przybył do Kamiennej Góry (wtedy Landeshut). W gospodzie „Pod Krukiem” ugasił pragnienie jasnym piwem, zjadł obiad, a potem opróżnił jeszcze butelkę austriackiego wina. Po dłuższej drzemce ruszył do Kowar przez Pisarzowice i Czarnów, by następnego dnia wspiąć się na Śnieżkę.

(Jal)

Wielki malarz rodem z Lubawki

Karl Otto Mueller – malarz i grafik ekspresjonizmu, członek znanej grupy artystycznej o nazwie „Most”, profesor wrocławskiej Akademii, przyszedł na świat w Lubawce 16 X 1874 r. W tym pogranicznym miasteczku spędził wczesne dzieciństwo. W 1882 r. przeprowadził się z rodziną do dworu swych dziadków w Görlitz. Tutaj też, po ukończeniu szkoły podstawowej i gimnazjum, rozpoczął w 1890 r. naukę litografii. Cztery lata później trafił do Drezna, by odbyć studia w Akademii Sztuk Pięknych. Następnie kontynuował edukację artystyczną w Monachium. Po powrocie do Drezna jesienią 1899 r. poznał wybrankę swego życia – Marię Mayerhofer, którą poślubił w 1905 r. W 1908 r. przeprowadził się do Berlina.

Mueller gościł często w Szklarskiej Porębie w domu pisarza Carla Hauptmanna (1858-1921), którego młodszy brat Gerhart Hauptmann (1862-1946), mieszkający w Jagniątkowie, otrzymał w 1912 r. literacką Nagrodę Nobla (zapoznaj się koniecznie z tekstem pt. „Kamiennogórski rodowód noblisty?”). Carl żył w cieniu swego wielkiego brata.

Ważne miejsce w jego dorobku literackim zajmuje powieść „Einhart der Lächler” („Einhart śmieszek”). Powstała ona pod wpływem rozmów ze spokrewnionym z Hauptmannami, wybitnym malarzem niemieckiego ekspresjonizmu, również przez pewien czas mieszkańcem Karkonoszy – Karlem Otto Muellerem. Autor opisał życie artystyczne Wrocławia na przełomie XIX i XX wieku. Jeden z bohaterów tej powieści został obdarzony cechami malarza z Lubawki.

Karl Otto Mueller zmarł we Wrocławiu w 1930 r.

Obszerny zbiór obrazów (80), akwarel i grafik (45) oraz litografii (31) Muellera można było ostatnio podziwiać na trwającej od 21 marca do 22 czerwca 2003 r. wystawie w Monachium.

W przyszłym roku minie 75. rocznica śmierci Muellera – człowieka, który swym bogatym dorobkiem artystycznym przyczynił się do rozświetlenia Lubawki. Z tej okazji Wolfgang Hartmann wygłosi we wrześniu 2005 r. wykład w Monachium o życiu i twórczości tego znakomitego artysty dolnośląskiego.

Roksana Kwiecień, kl. II d LO; (Jal)

